

АГАТА КРИСТИ ДЕЛФИЙСКИЯТ ОРАКУЛ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Госпожа Уилард Дж. Питърс изобщо не се интересуваше от Гърция. И ако трябваше да бъде честна пред себе си, не знаеше нищо за Делфи.

Духовна обител за нея бяха Париж, Лондон и Ривиерата. Беше жена, която обича живота по хотелите, но представата ѝ за хотелска стая беше свързана с дебели меки килими, луксозни спални, изобилие от електрическо осветление, включително настолна лампа с абажур до леглото, неограничени количества топла и студена вода, и телефон до възглавницата, за да може човек да си поръча чай, храна, минерална вода или коктейл, както и да побъбри с приятелите си.

В хотела в Делфи нямаше нито едно от тези неща. Гледката през прозореца беше великолепна, леглото беше чисто, както и измазаните е вар стени. Имаше един стол, умивалник и скрин с чекмеджета. Вана можеше да се внесе с допълнителна поръчка, но ползването ѝ се оказваше пълно разочарование, защото липсваше топла вода.

Госпожа Питърс смяташе, че би било интересно да може да каже: „Аз съм била в Делфи“ и положи много усилия да се заинтересува от миналото на Гърция, но се оказа много трудно. Статуите на древните гърци бяха все някак недовършени, липсваха им ту главите, ту краката, ту ръцете. Тайничко си каза, че предпочита да гледа красивия мраморен ангел с крила и всичко останало, който се издигаше върху гроба на покойния господин Уилард Питърс.

Но криеше дълбоко в себе си всички тези мисли от страх, че синът ѝ Уилард би я презрял, ако разбере мнението ѝ. Защото именно заради Уилард тя се намираше в момента в Делфи, в студената и неудобна стая, с навъсена прислужница и отвратителен шофьор на нейно разположение.

Уилард (доскоро го наричаха Уилард-младши, но той мразеше това допълнение) беше осемнадесетгодишният син на госпожа Питърс, когото тя обожаваше до безумие. Именно у него се бе появила тази странна страст към древното изкуство. Именно той, слабичък, блед, с очила и лошо храносмилане, бе увлякъл майка си в това пътуване из Гърция.

Посетиха Олимп, който ѝ се стори тъжно сметище. Партедонът ѝ хареса, но Атина беше направо отчайващ град. Пътуването до Коринт и Микена бе истинска мъка както за нея, така и за шофьора.

„Делфи — разсъждаваше нещастната госпожа Питърс, — се оказа последната капка, която преля чашата.“ Единственото нещо, което човек можеше да прави на това място, бе да се разхожда по пътя и да разглежда руините. А Уилард прекарваша по цели часове на колене, за да разчита старогръцки надписи.

— Мамо, слушай какво пише тук! Не е ли наистина великолепно? — питаше я той и прочиташе нещо, което за госпожа Питърс беше квинтесенция на тъпотата.

Тази сутрин Уилард бе излязъл рано, за да разгледа някакви византийски мозайки. Госпожа Питърс, която имаше инстинктивното предчувствие, че византийските мозайки няма да могат да я стоплят (както в буквален, така и в преносен смисъл), се извини и не отиде с него.

— Разбирам те, мамо — каза ѝ Уилард. — Искаш да останеш сама и да поседиш в театъра или да отидеш на стадиона, да гледаш от високо и да се потопиш в атмосферата.

Точно така, скъпи! — рече госпожа Питърс.

— Знаех си, че това място ще те грабне! — възкликна екзалтирано Уилард и тръгна.

А сега госпожа Питърс с въздишка се готвеше да стане от леглото и да отиде на закуска.

Когато влезе в трапезарията там имаше само четирима души. Майка и дъщеря, които според госпожа Питърс бяха облечени в изключително странен стил, разговаряха за уменията да се самоизявиш в танца. Един пълничък господин на средна възраст, който ѝ бе подал куфара, когато слизаха от влака, казваше се Томпсън, и един мъж, също на средна възраст и с олисяла глава, който бе пристигнал предната вечер.

Този господин остана последен на масата за закуска и госпожа Питърс скоро завърза разговор с него. Беше добродушна жена и обичаше да си говори с хората, но господин Томпсън се държеше твърде обезсърчаващо. „Британска резервираност“ — определи поведението му госпожа Питърс. Майката и дъщерята я гледаха високомерно и се правеха на големи интелектуалки, макар че момичето намери общ език с Уилард.

Госпожа Питърс откри, че новопристигналият господин е много приятен човек. Имаше добри познания за местните хора, но не

парадираше с тях и не се правеше на много учен. Съвсем приятелски ѝ довери някои интересни подробности за гърците, които я накараха да започне да ги възприема като истински хора, а не само като част от отегчителна историческа книга.

Госпожа Питърс разказа на новия си приятел всичко за Уилард — какво умно момче е той и как е трябвало да го кръстят господин Културен. Доброжелателното и открито държание на събеседника ѝ я предразполагаше да разговаря с лекота с него.

Тя не разбра нито с какво се занимава господинът, нито как се казва. Единственото нещо, което ѝ каза за себе си бе, че се е отдал на пълна почивка от своя бизнес (какъв ли бизнес?) и пътешества.

Денят общо взето измина по-бързо от очакванията на госпожа Питърс. Майката, дъщерята и господин Томпсън продължиха да се държат недостъпно. Госпожа Питърс и нейният познат срещнаха господина, когато излизаше от музея и той моментално тръгна в противоположната посока.

Новият приятел на госпожа Питърс се загледа след него, леко сбърчвайки чело.

— Чудя се кой ли е този господин? — възкликна той.

Госпожа Питърс каза името на мъжа, но това не помогна.

— Томпсън, Томпсън... Не, струва ми се, че не съм го срещал преди, но въпреки това лицето му ми се струва някак познато. Не мога да се сетя откъде.

Следобед госпожа Питърс леко подремна в едно сенчесто кътче. Книгата, която си бе взела за четене, не беше прекрасният труд върху старогръцкото изкуство, който ѝ бяха препоръчали, а романът „Мистерията край реката“. В него имаше четири убийства, три отвличания и цяла банда от най-разнообразни и опасни гангстери. Четейки за тяхното преследване, госпожа Питърс се чувстваше едновременно възбудена и успокоена.

Когато се върна в хотела беше четири часа. Беше сигурна, че Уилард вече се е прибрал. Никакви лоши предчувствия не я споходиха и тя не погледна веднага бележката, която управителят на хотела ѝ предаде, обяснявайки ѝ, че била донесена следобед от непознат мъж.

Бележката беше много мръсна. Госпожа Питърс разсеяно я разтвори. Прочете първите редове и лицето ѝ пребледня.

Инстинктивно протегна ръка, за да не падне на пода. Беше на английски, но личеше, че е писана от чужденец. Гласеше следното:

Госпожо,

С това ви уведомяваме по човек, че вашият син е задържан от нас в плен на много сигурно място. Никакво зло няма да се случи на знатния млад господин, ако вие се подчинявате точно на нашите нареждания за него. Ние искаме откуп от десет хиляди английски лири стерлинги. Ако проговорите за това пред съдържателя на хотела и в полицията или пред когото и да било от този род, синът ви ще бъде убит. Утре ще получите нареждания как да стане плащането на парите. Ако не се подчините, ще ви изпратим ушите на знатния млад господин. Ако не се подчините и на следващия ден, той ще бъде убит и това не е гола заплаха. Господ да ви е на помощ и най-вече, пазете пълно мълчание.

Деметриус Черновеждият

Напразно бихме се опитали да опишем какво настъпи в главата на горката жена. Колкото и абсурдно и детински да звучеше бележката, тя внушаваше чувството на надвиснала заплаха. Уилард, нейното момче, рожбата ѝ, слабичкият, сериозен Уилард се намираше в опасност!

Можеше да отиде веднага в полицията, можеше да вдигне по тревога цялата околност, но ако го направеше... Тя потрепери. Госпожа Питърс излезе от стаята си и тръгна да търси съдържателя на хотела — единственият човек, който говореше английски език.

— Става късно — каза тя, — а синът ми все още не се е прибрал.

Приятният човечец любезно ѝ се усмихна:

— Така е. Мосю освободи мулетата. Пожела да се върне пеша. Трябваше да се е прибрал досега, но навярно се е забавили някъде по пътя.

— Кажете ми — започна направо госпожа Питърс, — тук наоколо има ли злонамерени лица?

Словосъчетанието „злонамерени лица“ не фигурираше в познанията по английски език на съдържателя. Госпожа Питърс му го обясни с прости думи. В отговор той я увери, че навсякъде около Делфи живеят добри и кротки хора, които имат хубаво отношение към чужденците.

На устата ѝ бе да изплюе камъчето, но тя не си го позволи. Откритата заплаха връзваше езика ѝ. Можеше да е най-долен блъф, но ако не беше? На една нейна приятелка в Америка бяха отвлекли детето и когато тя съобщи в полицията, то беше убито. Такива неща действително ставаха.

Беше като обезумяла. Какво да направи? Десет хиляди лири стерлинги? Колко правеше това? Около четирийсет-петдесет хиляди долара! Какво бе тази сума за нея, когато животът на Уилард е поставен на карта! Но как би могла да я намери? В момента имаше големи затруднения с парите и тегленето им в брой. Със себе си носеше само едно кредитно писмо за няколкостотин лири.

Дали бандитите ще разберат положението ѝ? Ще проявят ли разум? Дали ще изчакат?

Появи се прислужницата и госпожа Питърс ядосано я отпрати. Звънецът я призова на вечеря и нещастната дама се отпрати към трапезарията. Хранеше се механично. Не виждаше никого. За нея залата беше сякаш празна.

Когато сервираха плодовете, пред госпожа Питърс поставиха бележка. В първия миг тя потрепери, но почеркът беше съвсем различен от онзи, който се опасяваше, че ще види. Буквите бяха изписани стегнато, излезли изпод ръката на английски чиновник. Разтвори бележката без особен интерес, но съдържанието я заинтригува:

Сега в Делфи не можете да се допитате до Оракула (тъй като вече го няма), но можете да се обърнете към господин Паркър Пайн.

Следваше забодена с карфица изрязана реклама от вестник, а в дъното на листа беше приложена снимка за паспорт. Беше на нейния плешив приятел от тази сутрин.

Госпожа Питърс прочете два пъти приложената изрезка:

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

Щастлива ли? Дали госпожа Питърс бе щастлива?... Господи, та няма можеше да има по-нещастен човек от нея? Сякаш някой бе откликнал на молитвите ѝ!

Намери едно листче в чантата си и бързо написа:

Моля ви, помогнете ми! Бихте ли се срещнали с мен извън хотела след десет минути?

Постави листа в плик и каза на келнера да го отнесе на господина на масата до прозореца. Десет минути по-късно, загърнатата в кожено палто поради хладната вечер, госпожа Питърс излезе от хотела и тръгна бавно по пътя към руините. Господин Паркър Пайн я очакваше.

— Това, че вие сте тук, е направо Божия милост! — изговори едва-едва госпожа Питърс. — Но как узнахте, че се намирам в ужасна беда? Бих искала да разбера.

— По поведението ви, уважаема госпожо — отвърна мило господин Паркър Пайн. — Веднага се досетих, че *нещо* се е случило, но очаквам да ми обясните какво е то.

Госпожа Питърс се поколеба сетне решително му подаде писмото и той го прочете на светлината на джобното си фенерче.

— Хъм. Интересно! Забележително писание. В него има някой неща...

Но госпожа Питърс не беше в настроение да обсъжда писмото. Интересуваше я само какво да направи за Уилард. За нейния скъп и слабичък Уилард!

Господин Паркър Пайн ѝ заговори успокоително. Описа ѝ гръцките бандити като не толкова жестоки. Увери я, че сигурно ще бъдат много внимателни с пленника си, защото за тях той е

потенциална златна мина. Постепенно успя да успокои госпожа Питърс.

— Но как трябва да *постъля*? — проплака тя.

— Изчакайте до утре сутрин — посъветва я господин, Паркър Пайн. — Освен ако не предпочитате да отидете направо в полицията, разбира се.

Госпожа Питърс го прекъсна уплашено. Но тогава нейният скъп Уилард ще бъде убит незабавно!

— Мислите ли, че ще успея да си върна Уилард жив и здрав?

— Няма никакво съмнение — успокои я отново господин Паркър Пайн. — Въпросът е дали ще можете да си го върнете, без да платите десет хиляди лири.

— Искам си момчето!

— Да, да, разбира се — продължи той. — Впрочем, кой е донесъл писмото?

— Някакъв мъж, когото съдържателят не познава. Външен човек.

— А, ето една възможност! Може да се проследи човекът, който ще донесе писмото утре. Как ще обясните на хората в хотела отсъствието на сина ви?

— Не съм мислила.

— Питам се какво бихте могли да кажете — замисли се господин Паркър Пайн, после додаде: — Напълно естествено е да покажете, че се тревожите от отсъствието му. Сигурно ще изпратят доброволци да го търсят.

— А не мислите ли, че онези престъпници... — Тя се задави от ужас.

— Не, не. Докато не споменете на никого за отвличането и за откупа, те няма да му направят нищо лошо. В края на краищата, никой не може да очаква от вас, че ще приемете изчезването на сина ви без паника.

— Мога ли да оставя всичко на вас?

— Аз се занимавам точно с такива случаи — заяви господин Паркър Пайн.

Те тръгнаха обратно към хотела и почти се сблъскаха с една едра фигура.

— Кой беше това? — попита рязко господин Паркър Пайн.

— Мисля, че беше господин Томпсън.

— О! Томпсън, така ли? Томпсън? — отбеляза замислено господин Паркър Пайн.

Вече в леглото госпожа Питърс реши, че идеята на господин Паркър Пайн за писмото не е лоша. Който и да е приносителят, той *сигурно* е във връзка с бандитите. Почувства се успокоена и заспа много по-бързо, отколкото предполагаше.

На следващата сутрин, докато се обличаше, неочаквано забеляза, че нещо лежи на пода до прозореца. Вдигна го и сърцето ѝ спря да бие за миг. Същият мръсен, евтин плик същите омразни букви. Тя разкъса плика и разгъна писмото.

Добро утро, госпожо. Размислихте ли? Синът ви е добре и невредим — засега. Но ние трябва да получим парите. За вас може да не е лесно да намерите сумата, но на нас ни казаха, че имате диамантена огърлица с много хубави камъни. Ще се задоволим с нея, вместо парите. Вие или избран от вас човек, да вземе огърлицата и да я донесе на стадиона. Оттам да продължи нагоре, докато стигне до едно дърво при една голяма скала. Моите хора ще ви следят, така че внимавайте — само един човек да отиде там. Тогава ще разменим сина ви срещу огърлицата. Това може да стане утре сутрин в шест часа, точно след изгрев-слънце. Ако ни издадете на полицията след това, ще застреляме сина ви в колата, докато пътувате към гарата. Това е последната ни дума, госпожо. Ако утре не получим огърлицата, ще ви изпратим ушите на сина ви.

С поздрав, госпожо

Деметриус

Госпожа Питърс побърза да намери господин Паркър Пайн. Той внимателно прочете писмото.

— Това за диамантената огърлица вярно ми е? — попита я той.

— Напълно. Съпругът ми плати за нея сто хиляди долари.

— Нашите крадци са добре осведомени — промърмори господин Паркър Пайн.

— Какво казахте?

— Просто разсъждавам върху някои аспекти на случая.

— Моля ви, господин Пайн, нямаме време за аспекти. Трябва да си върна моето момче!

— Но вие сте жена със силен дух, госпожо Питърс. Нима ще ви е приятно да ви изнудят и да ви измъкнат сто хиляди долара? Да не би с удоволствие ще дадете диамантите ви на една банда престъпници?

— Разбира се, че не, ако погледнем на случая от тази страна! — В този момент в госпожа Питърс се бореха жената със силния дух и майката. — Как бих искала да се разправя с тях! С тези подли бандити! В мига, в който си върна моето момче, ще изпратя по петите им всички полицаи от околността, а ако е нужно, ще наема бронирана кола, която да ни откара с Уилард до гарата! — Госпожа Питърс се разпали и беше готова да отмъщава.

— Дааа... — започна господин Паркър Пайн, — виждате ли, уважаема госпожо, боя се, че те ще са подготвени за подобни действия от ваша страна. Известно им е, че щом си получите Уилард, нищо няма да ви спре да вдигнете в тревога цялата полиция от околността. Това ме кара да предположа, че ще са подготвени.

— Тогава как ще постъпите?

Господин Паркър Пайн се усмихна.

— Бих искал да се опитаме да осъществим един мой малък план. — Той огледа трапезарията. Тя беше празна и вратите в двата края бяха затворени. — Госпожо Питърс, в Атина имам един познат, бижутер. Той е специалист по изработването на изкуствени диаманти. Работи първокласно! — Гласът му премина в шепот. — Ще му се обадя по телефона. Може да дойде днес следобед и да донесе добре подбрани камъни.

— Искате да кажете?

— Ще извади истинските диаманти от огърлицата и ще ги замени с изкуствени.

— Господи! Това е най-хитрото нещо, което съм чувала! — Госпожа Питърс се вторачи с възхищение в господин Паркър Пайн.

— Шшт! Не говорете толкова високо! Бихте ли направили нещо за мен?

— Разбира се!

— Внимавайте някой да не се приближи и да подслуша разговора ми по телефона.

Госпожа Питърс кимна.

Телефонът беше в офиса на управителя. Той тактично излезе от помещението, след като помогна на господин Паркър Пайн да избере номера. При вратата се натъкна на госпожа Питърс.

— Чакам господин Паркър Пайн — съобщи му тя. — Двамата ще ходим на разходка.

— О, разбира се, госпожо.

Господин Томпсън също се намираше в коридора. Той се приближи към тях и заговори управителя.

— Дали се намирали вили под наем в Делфи? Не? О, но точно над хотела имало една вила...

— Тя е собственост на един грък, мосю. Той не я дава под наем!

— А други вили няма ли?

— Има една, чиято собственичка е американка. Вилата е на другия край на селището. Сега е затворена. Има и една, чийто собственик е французин, художник. Това е вилата върху скалата, която гледа към Итея.

Госпожа Питърс се намеси в разговора. Природата я бе дарила с висок глас и тя нарочно заговори още по-високо:

— О! — възкликна тя. — Сигурно ще е божествено да имам вила тук! Всичко е толкова естествено и непокътнато! Направо съм луда по това кътче! А Вие, господин Томпсън? Сигурно и вие сте луд по Делфи, щом търсите вила. За пръв път ли сте тук? Не ви личи...

Тя не спря, докато господин Паркър Пайн не се появи на вратата на офиса. Той лекичко ѝ се усмихна в знак на одобрение!

Господин Томпсън бавно слезе по стъпалата и тръгна по пътя. Присъедини се към майката и дъщерята, на които изглежда им беше станало хладно, тъй като роклите им бяха без ръкави.

Всичко мина благополучно. Бижутерът пристигна точно преди вечеря в кола, пълна с туристи. Госпожа Питърс занесе огърлицата в стаята му. Той изсумтя одобрително. След това заговори на френски:

— *Madame peut etre tranquille. Je reussirai*^[1] — Той извади инструменти от малка чантичка и започна работа.

В единадесет часа господин Паркър Пайн почука на вратата на госпожа Питърс.

— Заповядайте! — подаде ѝ той малка кожена торбичка. Тя надникна в нея.

— Моите диаманти!

— Тихо! Това е огърлицата с изкуствените камъни. Доста са добри, какво ще кажете?

— Чудесни са!

— Аристопулус е голям майстор.

— Мислите ли, че те няма да заподозрат подмяната?

— Как биха могли? Те знаят, че носите огърлицата. И ще им я дадете. Как ще заподозрат, че има някакъв номер?

— Да, според мен, тя е чудесна — подчерта отново госпожа Питърс, като върна огърлицата на господин Паркър Пайн. — Бихте ли я занесли вие? Или искам прекалено много от вас?

— Разбира се, че ще я занеса! Само ми дайте писмото, за да видя точно указанията. Благодаря ви! А сега, лека нощ, и *bon courage*. Момчето ви ще бъде при вас утре сутрин за закуска!

— О, как бих искала наистина да стане така!

Госпожа Питърс прекара ужасна нощ. Когато задремваше, присънваха ѝ се кошмари, в които въоръжени бандити в бронирани коли стреляха по Уилард, а той тичаше от планината по пижама.

Беше благодарна, че се събуди. Най-последно се показаха първите лъчи на слънцето. Тя стана и се облече. После седна и зачака.

В седем часа на вратата се почука. Гърлото на госпожа Питърс беше пресъхнало и тя отговори с усилие.

— Влезте.

Вратата се отвори и влезе господин Томпсън. Госпожа Питърс се вторачи в него. Онемя. Завладя я зловещо предчувствие за настъпваща беда. Но когато той заговори, тя се поуспокои, защото гласът му прозвуча делово и естествено. Имаше звучен и приятен глас.

— Добро утро, госпожа Питърс — поздрави той.

— Как смеете, господине! Как...

— Трябва да ме извините за необичайното посещение толкова рано сутринта — започна господин Томпсън. — Но разбирате ли, имам да ви предам нещо важно.

Госпожа Питърс се наведе напред и го загледа обвиняващо.

— Значи вие отвлякохте моето момче! А не някакви бандити!

— Определено не бяха бандити. Според мен това беше най-необмислената част от цялата история. Пълна липса на художествен усет.

В главата на госпожа Питърс се въртеше само една мисъл.

— Къде е синът ми? — попита настръхнала като настървена тигрица тя, а очите ѝ гневно искряха.

— Всъщност — каза господин Томпсън, — той е пред вратата.

— Уилард!

Вратата се разтвори широко. Уилард, блед и брадясал, се притисна към гърдите на майка си. Господин Томпсън наблюдаваше доброжелателно сцената.

— Въпреки всичко — внезапно дойде на себе си госпожа Питърс и се обърна към него — ще ви съдя! Да, ще го направя!

— Не разбираш, мамо — обади се Уилард. — Този господин ме спаси.

— Къде беше?

— В една къща на върха на скалата. На една миля разстояние оттук.

— Госпожо Питърс — обърна се към нея господин Томпсън, — позволете ми, също така, да ви върна вашата собственост.

Той ѝ подаде малко пакетче, завито в цигарена хартия. Опаковката се разви и се показа диамантената огърлица.

— Няма защо да се страхувате за малката торбичка с другите камъни, госпожо Питърс. — Господин Томпсън се усмихна. — Истинските камъни са на огърлицата. В кожената торбичка има отлични дубликати на скъпоценните ви камъни. Както каза вашият приятел, Аристопулус е добър майстор.

— Нищо не разбирам — промълви объркано госпожа Питърс.

— Ето какъв е случаят — започна господин Томпсън. — Вниманието ми беше привлечено от споменаването на едно име. Позволих си да последвам вас и вашия дебел приятел извън хотела и подслушах, признавам си го честно, изключително интересния ви разговор. Беше толкова показателен, че аз реших да го доверя на управителя на хотела. Той си записа номера, на който се обади вашият благовиден приятел и нареди, също така, на келнера да подслуша разговора ви в трапезарията вчера сутринта. Планът беше съвсем ясен. Станахте жертва на двама хитри крадци на бижута. Те знаеха всичко за диамантената ви огърлица. Проследили са ви. После отвякоха сина ви, написаха онова доста смешно „бандитско“ писмо и направиха така, че да се доверите на главния организатор на заговора. По-нататък

всичко щеше да бъде лесно. Добрият господин щеше да ви даде торбичката с изкуствените диаманти и да изчезне заедно с приятеля си. Вашият син нямаше да се появи тази сутрин и вие щяхте да полудеете. Отсъствието на приятеля ви щеше да ви накара да повярвате, че той също е бил отвлечен. Доколкото разбирам, те бяха уредили някой да отиде във вилата утре. Този човек щеше да открие сина ви и когато той се върне, може би щяхте изобщо да забравите за заговора. А дотогава престъпниците щяха да са далеч.

— А сега?

— О, сега са затворени на сигурно място. Погрижих се за това.

— Ама че престъпник! — Госпожа Питърс си припомни гневно как бе повярвала и се бе доверила на онзи човек. — Гаден, долен престъпник!

— Той изобщо не е стока — съгласи се господин Томпсън.

— Чудя се как успяхте да разберете всичко? — попита госпожа Питърс с възхищение. — Много умно от ваша страна.

— Не, не — поклати неодобрително глава той. — Когато човек пътува инкогнито и внезапно чуе името си, но не се обръщат към него...

Госпожа Питърс се втренчи в него.

— Кой сте ние?

— *Аз съм Паркър Пайн* — обясни господинът.

[1] Госпожата може да бъде спокойна. Ще успее. (фр.) — Б. ред.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.